

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Ing. J. V.**, bytem S. 33, H. VII, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2014, č. j. KUOK 109892/2013, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 18. 9. 2013, č. j. SMOL/172966/2013/OARMV/PD/Tom. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterých se dopustil tím, že dne 18. 4. 2013 v 5:50 hodin na rychlostní komunikaci R35 na úseku km 280 až 281,5 ve směru jízdy Olomouc – Ostrava řídil motorové vozidlo Audi, registrační značky X, aniž by byl držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění a současně jel v levém jízdním pruhu, což je dovoleno pouze k objíždění, předjíždění, otáčení nebo odbočování. Shora uvedeným jednáním žalobce porušil § 3 odst. 3 písm. a) a dále § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu. Za výše uvedená jednání byla žalobci

uložena pokuta ve výši 27.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] V žalobě žalobce namítal jak policejní hlídce, tak při ústních jednáních předcházejících rozhodnutí správního orgánu opakovaně uváděl k obvinění s řízením motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění, že si nebyl vědom jakéhokoliv uznání viny a předcházejícího pozbytí řidičského oprávnění. Zároveň žalobce poukazoval na blokovou pokutu na místě nezaplacenou, udělenou policejní hlídkou dne 11. 4. 2013 na částku 200 Kč, tedy při řízení bez řidičského průkazu, zaplacenou 13. 4. 2013. Policejní hlídka dne 11. 4. i 18. 4. 2013 měla jednoho shodného policejního příslušníka prap. P., který dne 11. 4. 2013 lustroval žalobce a vystavil výše uvedenou blokovou pokutu na místě nezaplacenou, aniž by žalobce upozornil na pozbytí řidičského oprávnění. Zároveň ani při placení bloku pokuty dne 13. 4. 2013 nebyl žalobce na pozbytí řidičského oprávnění nikým upozorněn. S ohledem na výše uvedené žalobce upozorňoval správní orgán na své jednání v dobré víře a presumpci dobré víry. Jak dovodila judikatura, presumpci dobré víry požívají všechny veřejnoprávní akty. Kdokoliv se řídí pravomocným rozhodnutím či doložkou právní moci, činí tak v dobré víře, že jedná po právu. Presumpce dobré víry zároveň dle judikatury přenáší důkazní břemeno ohledně její neexistence na osobu ji vyvracející. Žalobce tímto poukazoval na správní orgán, který se nijak nezabýval presumpcí dobré víry a dobrou víru žalobce a jednání žalobce v omluvitelném omylu v rozhodnutí správního orgánu. Správní orgán podle žalobce v tomto bodě nedostál své povinnosti rozhodnutí dostatečně odůvodnit. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí svůj názor o vložení či nevložení zásilky po uplynutí úložní doby 10 dnů ode dne uložení, že nemá vliv na tzv. fikci doručení a zmiňuje aktuální rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. 3 As 58/2013. Žalobce zdůraznil, že výše zmíněný rozsudek se ztotožnil s rozsudkem v dané problematice tzv. náhradního doručení NSS č. j. 7 As 53/2011 – 77. Žalovaný, tedy v rozhodnutí použil klamnou informaci, nezákonně dovodil tzv. fikci doručení se všemi negativními důsledky pro žalobce, a to v rozporu s posledně citovaným rozsudkem, jelikož zásilka s rozhodnutím byla po úložní době vrácena odesílateli. Žalovaný tedy nijak neprokázal jeho tvrzení o doručení rozhodnutí tzv. fikcí a uvědomění žalobce o uznání viny o pozbytí řidičského oprávnění, natož aby jakkoliv vyvrátil žalobcovu dobrou víru. Žalobce také poukázal na doručenkou zásilky s rozhodnutím o uznání viny žalobce č. j. SMOL/025012/2012/OARMV/PD/Hyb, která neobsahuje akademický titul žalobce a ten považuje tuto skutečnost navíc za způsobující neúčinnost doručení zásilky, jelikož vznikly pochybnosti, kam má pošta zásilku přepravit, kde a komu ji má dodat – viz rozsudek NS sp. zn. 20 Cdo 1938/2006 (jméno žalobcova otce je: J. V.). Žalovaný poukázal na názor Veřejného ochránce práv a jeho šetření. K tomu žalobce uvedl, že Veřejný ochránce práv může vést nezávislá šetření, a to i z vlastní iniciativy, ale nemůže nahrazovat činnost orgánů státní správy a nemůže rušit nebo měnit jejich rozhodnutí. Při zjištění pochybení však může od úřadů či institucí požadovat, aby zjednaly nápravu. Jedná se pouze o doporučení, jak Veřejný ochránce závěrem sám uvedl ve svém stanovisku ze dne 29. 11. 2013, sp. zn. 4807/2012/VOP/MK. Žalobce v tomto případě poukázal na protiprávní retroaktivitu použití názoru Veřejného ochránce práv a jeho šetření. Ostatní důkazy použité

žalovaným v rozhodnutí k prokázání srozumění a uložení trestu zákazu řízení a pozbytí řidičského oprávnění žalobce považoval za liché, neboť neprokázaly obeznámení žalobce s rozhodnutím o vině a jsou účelově použité. Ke zmocnění žalobce odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 As 6/2013 – 28, a rovněž v rozhodnutí žalovaného zmíněný odvolací spis sp. zn. KÚOK/87052/2011/ODSZ – SD/7273 proti usnesení Magistrátu města Olomouce ze dne 19. 7. 2011, kde je pouze odvolání žalobce proti usnesení o lhůtě 10 dnů pro předložení ověření, nikoliv proti rozhodnutí o vině žalobce ze dne 13. 2. 2012. Jak žalobce namítal již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, dne 18. 4. 2013 v 5:50 hodin při cestě do zaměstnání jel v levém pruhu na km 280 – 281,5 silnice R35 z důvodu předjíždění policejního vozidla a objíždění nerovností vozovky na mostní konstrukci (280,7 – 281,5 km), vyskytující se v pravém pruhu uvedeného úseku R 35. Jak je zřejmé z policejního videozáznamu, policejní hlídka žalobce předjel na 280. km, pokračoval v jízdě v levém pruhu, ještě před 281. kilometrem začíná a na 281,5. kilometru končí mostní konstrukce, za kterou se vrátil do pravého jízdního pruhu. V levém jízdním pruhu po předjetí vozidla policistů žalobce setrval s ohledem na zvyšující se rychlost policejního vozidla, bezpečnost a plynulost silničního provozu při zařazení před předjížděné vozidlo a objíždění nerovností vozovky. O nerovnostech žalobce věděl, jelikož prokazatelně za více jak tři roky zaměstnání ve VOP CZ, s. p. Šenov u Nového Jičína projel zmíněným úsekem minimálně tisíckrát. Žádný paragraf zákona č. 361/2000 Sb. striktně neurčuje, kdy se má řidič vrátit po předjíždění do jízdního pruhu nebo kdy z jízdního pruhu vyjet z důvodu objíždění či předjíždění, pojednává se pouze o dodržování bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Objíždění překážky řidiči umožňuje § 16 zákona č. 361/2000 Sb. V § 2 písm. e) téhož zákona je vymezena překážka jako závada ve sjízdnosti pozemní komunikace. Zákon č. 13/1997 Sb. v § 26 odst. 3 sjízdnost pozemní komunikace vymezuje i stupněm opotřebení povrchu, podélné nebo příčné vlny a výtluky. Celkový stav vozovky R35 zmíněného úseku pravého pruhu dokazuje e-mail prof. Ing. J. K., CSc., soudního znalce na diagnostiku vozovek ze Stavební fakulty VUT v Brně, Ústavu pozemních komunikací, který napsal žalobci 4. 10. 2013 e-mail: *„Dobrý den, jak jsem slíbil, prohlédl jsem data uložená v silniční databance. V SDDb jsou uložena data pro všechny pruhy zvlášť. Na mostě R35 exit 281 v pravém pruhu pro oba směry je podle ČSN 736175 IRI až 11 mm/m, rozhodná hodnota pro osazení značky nerovnosti větší než 6,3 mm/m. JKu“*. Žalovaný k výše uvedeným důkazům a tvrzením v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřihlížel a téměř až absurdně naznačoval možnosti vyhnutí se nerovnosti až po zjištění vzniku újmy na vozidle. Informace z e-mailu prof. Ing. J. K., CSc., žalovaný protiprávně opomíjel, i když srozumitelně svědčily o míře nerovnosti vozovky vyžadující osazení dopravní značky nerovnost vozovky. Žalovaný ignoroval žalobcovo poukázání na výrazný vertikální pohyb policejního vozidla jedoucím v pravém pruhu R35 při vjetí na mostní konstrukci vozovky, tedy změny povrchu vozovky beton/asfalt, svědčící o nerovnosti vozovky (na videozáznamu 31. až 35. sekunda záznamu). Žalovaný zcela ignoroval zkušenosti, schopnosti a pohled žalovaného na bezpečnost a plynulost silničního provozu, najetých více 800.000 km žalobcem bez nehody a nutil ho svým rozhodnutím jezdit po nerovnostech vozovky, které jsou jasně viditelné nebo o nich žalobce ví, ale nezpůsobují újmu na vozidle či nejsou označeny dopravní značkou nerovnosti, než aby se nerovnostem preventivně vozidlem vyhnul z bezpečnostních důvodů nebo

jen, aby si zvýšil pohodlí nebo komfort cestování či šetřil soukromé vozidlo. O míře nerovnosti na zmiňovaném úseku R35 a nutnosti nerovnosti frézovat dne 23. 9. 2013 podtrhuje e-mail s M. F., vedoucím střediska správy a údržby dálnice rychlostní silnice – SSÚRS v Kocourovci ze dne 24. 2. 2014. Společenská nebezpečnost jednání žalobce jízdu v levém pruhu je mizivá, resp. vůbec není dána a jeho jednání nijak nenarušilo bezpečnost a plynulost silničního provozu a nikoho neohrozil ani neomezil, jak je patrné i z policejního videozáznamu. Nezákonnost, absurdnost a holou neprofesionalitu rozhodnutí a explicitní cíl žalovaného uznat žalobce vinným korunuje výrok žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí: „Odvolatel rovněž při řízení vozidla v kontrolovaném úseku 280 – 281,5 km silnice R35 užil s vozidlem levý jízdní pruh, což je dovoleno pouze k objíždění, předjíždění, otáčení nebo couvání“.

[3] Žalobce k důkazu navrhl – CD s policejním videozáznamem jízdy v levém pruhu; odvolání proti rozhodnutí správního orgánu; e-mailovou komunikaci s Ing. M. F., vedoucím SSÚRS Kocourovce; potvrzení zaměstnavatele o nezbytnosti držení řidičského průkazu; e-mailová komunikace s prof. Ing. J. K., CSc.; CD s fotkami detailu nerovností – přechod.

[4] Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, bylo upuštěno od sankcí uložených žalobci a aby žalovaný zaplatil žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.523 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že samotná namítaná skutečnost, že žalobce byl údajně v dobré víře, řídil vozidlo v době, kdy byl držitelem řidičského oprávnění, je jednoznačně vyvrácena spisovým materiálem, ze kterého je zřejmé, že žalobci bylo rozhodnutí ve věci obsahující i sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel doručeno v souladu se zákonem přípustnou formou, a to fikcí. Žalobce byl již v minulosti několikrát pro překročení dovolené rychlosti projednáván, a tudíž mu muselo být zřejmé, že ve věci bude rozhodnuto o jeho případné vině a v případě prokázání zavinění i o uvalení sankce. Žalovaný se ve svém rozhodnutí touto skutečností zabýval a dostatečně své závěry odůvodnil. Totéž platí i pro námitku týkající se údajné nerovnosti pozemní komunikace, která žalobce měla „přinutit“ k jízdě v levém jízdním pruhu. Co se týká námítky ohledně toho, že žalovaný zcela ignoruje zkušenosti, schopnosti a pohled žalovaného na bezpečnost a plynulost silničního provozu, najetých 800.000 km žalobcem bez nehody, k tomu žalovaný namítl, že se jedná o subjektivní dojem žalobce, který je v rozporu se záznamy v kartě řidiče, ze které vyplývá, že žalobce má problémy s dodržováním dovolené rychlosti při řízení motorového vozidla. Tato skutečnost však nemá význam při posouzení, zda v konkrétní věci došlo k porušení zákona o silničním provozu či nikoliv. Žalovaný byl přesvědčen, že provedené dokazování jednoznačně prokázalo zaviněné jednání žalobce, a proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[6] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání

rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 6. 1. 2014.

[7] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám zjistil z oznámení přestupku ze dne 30. 4. 2013, že žalobce dne 18. 4. 2013 v 5:50 hodin v okrese Olomouc na rychlostní komunikaci R35 na úseku od km 280 až na km 281,5 ve směru jízdy na obec Ostrava řídil motorové vozidlo značky Audi A3, registrační značky X, když jel neoprávněně na této komunikaci v levém jízdním pruhu a kdy následnou silniční kontrolou bylo zjištěno, že řídil motorové vozidlo, ačkoliv pozbyl řidičské oprávnění. Žalobce ručně psané oznámení odmítl podepsat a nevyjádřil se. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 30. 4. 2013 mj. vozidlo žalobce po předjetí policejního vozidla pokračovalo v jízdě v levém jízdním pruhu, a to až na km 281,5 na této komunikaci, aniž by se po předjetí zařadilo zpět do pravého jízdního pruhu. Po celou dobu této jízdy na daném úseku se v pravém jízdním pruhu nenacházelo žádné jiné vozidlo, nenacházely se zde žádné předměty či jiné věci, popř. nerovnosti vozovky takového původu, které by opravňovaly řidiče vozidla Audi zůstat v levém jízdním pruhu, tedy jel po celou dobu neoprávněně v tomto jízdním pruhu, aniž by se po předjetí zařadil zpět do pravého jízdního pruhu. Jelikož se tímto způsobem dopouštěl žalobce přestupku podle § 12 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., byl uveden v činnost záznam na měřicím a záznamovém zařízení PolCam a jízda tohoto vozidla byla tak zadokumentována videozáznamem. Následně z důvodu projednání přestupku a provedení silniční kontroly bylo dané vozidlo předjeto na km 282,5 ve směru na Ostravu, uvedena v činnost výstražná světla barvy modré (tzv. VRZ) a na zadním informačním panelu umístěném za zadním sklem spuštěn nápis: „Policie, prosím, za mnou“. Po celou dobu jízdy od spatření vozidla toto nikde nezastavilo, neodbočilo, hlídka měla vozidlo stále ve vizuálním kontaktu, nemohlo tedy dojít k výměně či záměně řidiče. K výzvě policisty žalobce předložil veškeré potřebné doklady, nacházel se ve vozidle sám. Poté, co byl žalobci sdělen důvod silniční kontroly, a to neoprávněné jízdy v levém jízdním pruhu, na tuto žalobce odpověděl, že v levém jízdním pruhu jel a pojedje, protože si přece nebude ničit své vozidlo, že jsou údajně v pravém jízdním pruhu vyjeté koleje. Během komunikace s řidičem bylo v dostupných evidencích policie a pátrání zjištěno, že žalobce má evidovaný aktivní záznam v kartě řidiče, a to pozbytí řidičského oprávnění. Žalobce se odmítl na místě k věci vyjádřit a podepsat oznámení o přestupku a uvést na sebe kontaktní telefon a své zaměstnání, pouze sdělil, že má doručovací adresu v místě trvalého bydliště. Žalobci byl zadržen předložený řidičský průkaz oproti potvrzení, které taktéž žalobce odmítl podepsat, ani se nevyjádřil. Posléze byl uskutečněn písemný dotaz na Městský úřad Hranice, kde bylo zjištěno, že Magistrát města Olomouce vyslovil zákaz činnosti po projednání ve správním řízení s nabytím právní moci 14. 3. 2012 na dobu 10 měsíců, tj. do 14. 1. 2013. Na Magistrátu města Olomouce bylo zjištěno, že právní moci nabylo rozhodnutí po doručení tzv. fikcí. Po uplynutí trestu si do dnešního dne žalobce nezažádal o vrácení řidičského oprávnění. Ve spise je připojen rovněž záznam z bezpečnostní kamery čerpací stanice, kde byla kontrola policejní hlídkou provedena.

[8] Podle výpisu z evidenční karty žalobce vydaného Městským úřadem Hranice dne 23. 4. 2013 pozbyl žalobce řidičské oprávnění z důvodu zákazu činnosti od 14. 3. 2012.

[9] Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce ze dne 13. 2. 2012 byl žalobci uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 10 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí (č. j. SMOL/025012/2012/OARMV/PD/Hyb). Podle kopie doručenky si žalobce zásilku s tímto rozhodnutím nevyzvedl, zásilka byla uložena 17. 2. 2012 a nebyla v úložní době vyzvednuta. Na obálce dal správní orgán pokyn: „Úložní doba 10 dnů a poté vrátit odesílateli“. Podle rubu obálky zásilka byla vrácena odesílateli 28. 2. 2011. Součástí údajů o adresátovi je na obálce uvedený i rok narození žalobce. Podle otisku razítka správního orgánu nabylo rozhodnutí právní moci 14. 3. 2012. Podle sdělení Městského úřadu Hranice ze dne 2. 7. 2013 žalobce nebyl 18. 4. 2013 držitelem řidičského oprávnění a o vrácení řidičského oprávnění si žádost podal až dne 23. 4. 2013, kdy mu bylo také vráceno.

[10] Podle protokolu o ústním jednání ze dne 22. 7. 2013 žalobce uvedl, že s přestupky nesouhlasí, v levém jízdním pruhu jel za podmínek uvedených v zákoně, v daný moment objížděl překážky, a to nerovnosti na dálničním povrchu. Má i fotodokumentaci, tímto úsekem projíždí každý pracovní den, fotodokumentaci předal správnímu orgánu k nahrání. Až do dne 18. 4. 2013 si žalobce nebyl vědom toho, že nemá řidičské oprávnění a po zjištění této skutečnosti tento stav ihned napravil. Žalobce 18. 4. 2013 řídil vozidlo v dobré víře, že byl držitelem řidičského oprávnění, a to i na základě blokového řízení řešeného s hlídkou dálničního oddělení Kocourovce 11. 4. 2013, kdy při silniční kontrole u sebe neměl řidičský průkaz a nebyl policisty upozorněn o skutečnosti pozastavení řidičského oprávnění. Dva dny poté platil blokovou pokutu na dálničním oddělení v Kocourovci a rovněž ho nikdo neupozornil na to, že má pozastaveno řidičské oprávnění, i když ho řádně lustrovali jako řidiče. Správnímu orgánu žalobce předložil kopii bloku. Odebrání řidičského průkazu pro žalobce je likvidační, jelikož výkon zaměstnání je Nový Jičín, kdy mu začíná pracovní doba v 6:30 hodin a takové spojení není. Žalobce neměl žádné další návrhy na doplnění spisového materiálu o důkazní prostředky. Spis byl doplněn o fotografie nerovností a výškových rozdílů na vozovce a mostní konstrukci. Do protokolu dne 24. 7. 2013 žalobce doplnil, že 18. 4. 2013 nevěděl a neměl vůbec žádné informace, že má blokován řidičské oprávnění. Dobrou víru žalobce nabyl po silniční kontrole 11. 4., kdy jednal s policejní hlídkou dokonce se stejným z policistů jako v momentu zadržení řidičského průkazu. Policisté ani při placení blokové pokuty žalobce na neexistenci řidičského oprávnění neupozornili. Proto byl žalobce přesvědčen, že nenaplnil skutkovou podstatu shora uvedeného přestupku. Při jednání dne 12. 9. 2013 žalobce mj. jiné uvedl, že klasifikační stupeň č. 3 příčné nerovnosti je stanoven, pokud je rozdíl povrchu vozovky v rozsahu 11 - 22 mm a stupeň 4, když se jedná o rozdíl 23 - 35 mm. Pravý jízdní pruh v předmětné věci je v klasifikačním stupni č. 3 a na mostní konstrukci v klasifikačním stupni č. 4. Žalobce žádal ohledání místa bez ohledu na dobu od spáchání přestupku a zjištění aktuálního stavu příčné a podélné nerovnosti, stanovení klasifikačního stupně, vyhodnocení nerovnosti a zjištění, zda v době měření je měřený silniční úsek

označen dopravní značkou „Nerovnost vozovky“, citoval z ČSN 736175. Jízdou v levém jízdním pruhu se nerovnostem pouze vyhýbal – objížděl úsek na R35.

[11] Svědek prap. D. N. do protokolu mj. uvedl, že měli jako hlídka vozidlo žalobce na dohled, ve vizuálním kontaktu. Svědek prap. J. P. do protokolu 12. 9. 2013 uvedl, že při kontrole žalobce bylo zjištěno, že má v evidencích aktivní blokaci řidičského oprávnění, byla mu vysvětlena podstata přestupku s tím, že má platnou blokaci řidičského oprávnění, s tím žalobce nesouhlasil, nevěděl o tom, žádné rozhodnutí nepřevzal. Žalobce byl ve vozidle sám.

[12] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18. 9. 2013 byl žalobce uznán vinným a byly mu uloženy sankce tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku.

[13] Správní orgán I. stupně citoval zjištění z jednotlivých důkazů a výpovědi svědků – policistů vyhodnotil jako věrohodné stejně jako spisový a fotodokumentační materiál. Výpovědi svědků – policistů se plně shodovaly s úředním záznamem sepsaným bezprostředně po silniční kontrole. Přestupkové jednání žalobce je rovněž zachyceno na videozáznamu pořízeném hlídkou policie na místě.

[14] V odvolání žalobce namítal zejména dobrou víru, že byl držitelem platného řidičského oprávnění s odkazem na blokové řízení týden před spácháním předmětného přestupku. Ani dne 13. 4. 2013, kdy žalobce platil blokovou pokutu na dálničním oddělení v Kocourovci, nebyl policistou upozorněn na neexistenci řidičského oprávnění.

[15] Podle napadeného rozhodnutí žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně správnosti v rozsahu námitek uplatněných v odvolání a rovněž s ohledem na veřejný zájem. Šetřením spisové dokumentace dospěl žalovaný k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když při ústním jednání provedl nezbytné důkazy k prokázání přestupkového jednání žalobce, současně neprovedl některé důkazy navržené žalobcem v průběhu ústního jednání, neboť nebyl návrhem žalobce vázán a tyto důkazy v kontextu dalších provedených důkazů (svědecká výpověď, videozáznam) vyhodnotil již jako nadbytečné s odkazem na obecnou zásadu procesní ekonomie. Správní orgán se všemi podklady žalobce seznámil a dal mu možnost se k těmto podkladům během ústního jednání vyjádřit. V rozhodnutí, napadeném odvoláním, se správní orgán zabýval námitkami žalobce vznesenými v průběhu ústního jednání. Správní orgán I. stupně se zcela dostatečně zabýval otázkou zavinění žalobce především v tom smyslu, zda mohl a měl vědět, že řidičské oprávnění pozbyl a že do doby rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění nemůže řídit motorová vozidla. Z podkladových rozhodnutí správní orgán zcela správně dovodil průběh pozbytí řidičského oprávnění, včetně okolností doručení podkladového rozhodnutí, kterým žalobce pravomocně pozbyl právo řídit motorová vozidla na pozemních komunikacích v době od 14. 3. 2012 až do 14. 1. 2013. Doba sankce zákazu činnosti žalobci uplynula, avšak minimálně po uplynutí této doby byl žalobce oprávněn (nikoliv nucen) si požádat o vrácení řidičského oprávnění. Žalobce tak učinil až 23. 4. 2013, kdy takové jednání samo o sobě porušením zákona o silničním provozu není, nebýt souběhu jednání

žalobce, který v rozporu s § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu neodevzdal svůj řidičský průkaz správnímu orgánu ani v době bezprostředně po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž mu byl uložen zákaz činnosti, tj. od 14. 3. 2012 až do 14. 1. 2013, kdy doba zákazu činnosti uplynula. Žalobce neměl mít při sobě řidičský průkaz ani v době, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR, tj. dne 11. 4. 2013 a dne 18. 4. 2013. Tímto opakovaným jednáním majícím znak přestupku, kdy v žalobcově jednání lze dovodit znaky nevědomé nedbalosti, se žalobce spoléhal, že takové jednání (neodevzdání řidičského průkazu) nebude sankcionováno ze strany orgánů veřejné moci. Situace vyústila do konečně zjištěného stavu, tj. že žalobce řídil vozidlo v době, kdy nebyl držitelem platného řidičského oprávnění. K námitce žalobce, že o uložené sankci nebyl vyrozuměn, neboť žádnou písemnost nepřevzal, žalovaný uvedl, že byly splněny podmínky tzv. fikce doručení, tj. písemnost byla v úložní době připravena k vyzvednutí na přepážce pracoviště držitele poštovní licence tak, jak bylo avizováno žalobci 17. 2. 2012 do jeho domovní schránky vhozenou výzvou k vyzvednutí zásilky, včetně poučení o právních důsledcích v případě jejího nevyzvednutí. V případě doručování fyzickým osobám vložení či nevložení zásilky po uplynutí úložní doby 10 dnů ode dne uložení nemá vliv na tzv. fikci doručení. Žalovaný toto vnímal spíš jako určitý institut, který má sloužit ke zmírnění dopadů fiktivního doručení tak, aby měl žalobce, poté co byla zásilka fiktivně doručena, možnost se s obsahem dodatečně seznámit a odkázal na komentář správního řádu od Josefa Vedrala, 2. vydání, Nakladatelství Bova Polygon, 2012, s. 288, a aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, sp. zn. 3 As 58/2013). Pominout nelze ani názor Veřejného ochránce práv, který z vlastní iniciativy zahájil šetření v této problematice mj. s ohledem na dříve publikovaný rozsudek sedmého senátu Nejvyššího správního soudu, kdy dospěl také k závěru, že nevložení předmětné písemnosti do schránky nebo jiné vhodné místo po uplynutí úložní doby není samo o sobě důvodem k odpadnutí fikce doručení (viz stanovisko ze dne 29. 11. 2013, sp. zn. 4807/2012/VOP/MK, www.ochrance.cz). V daném případě fikce doručení podkladového rozhodnutí dopadla na žalobce se všemi negativními důsledky, ovšem skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu je především vázána na jednání spočívající v řízení vozidla v době, kdy řidič není držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění, nikoliv na řízení vozidla v době, kdy řidič spadá do přesně vymezené doby zákazu činnosti, což je za jiných skutkových okolností posuzováno jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. V daném případě správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu, tj. v řízení, ve kterém je ukládána povinnost, správní orgán zjistil i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti, svědčící jak v neprospěch, tak ve prospěch obviněného. Zjištěné skutečnosti správní orgán dostatečně zohlednil v rámci odůvodnění uložené sankce za prokázané přestupkové jednání a řádně odůvodnil své stanovisko ve vztahu k provedení důkazů, které odmítl. K námitce žalobce, že byl v dobré víře, když mu dne 11. 4. 2013 byla uložena bloková pokuta za přestupek Policií ČR a současně si nebyl vědom předchozí sankce zákazu činnosti, uvedl, že k této námitce v odvolacím řízení nepřihlíží, neboť okolnosti, že žalobce přímo nebyl konfrontován s podkladovým rozhodnutím, kterým mu byl uložen zákaz činnosti, byly správním orgánem zohledněny v rámci uložené sankce. Žalovaný pak vycházel především z vlastní interní znalosti spisové dokumentace a zjistil, že žalobce v proběhlém řízení

o přestupku vedeném v souvislosti s podkladovým rozhodnutím ze dne 13. 2. 2013 byl procesně aktivní, tj. v řízení mu bylo prokazatelně doručováno, zvolil si zmocněnce A. M. G. M., narozenou X, s doručovací adresou v B., jejíž totožnost je dodnes neznámá a již muselo být doručováno na podkladě ustanovení opatrovníka. Žalovaný takovýto postup žalobce v předešlém řízení hodnotil jako zjevnou obstrukci, prostřednictvím které se chtěl vyhnout doručení rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, tudíž doručování takového rozhodnutí mohl žalobce očekávat na podkladě uvedeného a obsahově na podkladě spisové dokumentace odvolacího spisu v této věci, kde bylo projednáváno odvolání proti usnesení Magistrátu města Olomouce ze dne 19. 7. 2011, proti kterému se 25. 7. 2011 žalobce písemně odvolal. Žalovaný tak především nepřihlížel k argumentaci žalobce, že jednal v dobré víře, kdy údajně nevěděl, že mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel. O této skutečnosti se žalobce prokazatelně dozvědět mohl, neboť především mohl předpokládat, že v řízení, ve kterém byl procesně aktivní, bude vydáno rozhodnutí o uložení sankce za přestupek a toto rozhodnutí mu bude doručováno na jím udávanou adresu, resp. na adresu trvalého pobytu, příp. na adresu zmocněnce, kterého si určil, patrně s vědomím, že mu doručeno nebude, neboť se s největší pravděpodobností jedná o osobu fiktivní, s čímž souvisí účelové zneužití práva ze strany žalobce za účelem obstrukcí v předchozím sankčním řízení. Žalovaný nemohl ani přihlídnout k vyjádření zaměstnavatele žalobce o nutnosti ponechání řidičského průkazu s ohledem na další výkon své funkce, v níž je zařazen. Toto považoval žalovaný za marginální ve vztahu k veřejnému zájmu, kterým je sledován v daném případě zamezení účasti osob bez platného řidičského oprávnění v provozu na pozemních komunikacích s důrazem na represivní opatření, spočívající zejména v podobě zákonem stanovené sankce za takovéto jednání. V souvislosti s jízdou žalobce bez držení řidičské oprávnění a zákroku Policie ČR bylo pak zcela nepřiléhavé přistupovat k zadržení řidičského průkazu, kdy doklad (řidičský průkaz) měl být žalobci pouze odejmut, neboť ten již ze zákona měl být uložen na příslušném pracovišti registru řidičů až do doby, kdy žalobce požádal o vrácení řidičského oprávnění podle § 102 zákona o silničním provozu (teprve 23. 4. 2013).

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[17] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přestupek se stal 18. 4. 2013 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 20. 1. 2014.

[18] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[19] Námitku nevědomosti o absenci řidičského oprávnění žalobce soud neshledal důvodnou. Otázka absence řidičského oprávnění a nabytí účinků rozhodnutí o jeho odnětí (resp. zákazu řízení motorových vozidel), potažmo jeho řádného doručení, je pro souzenou věc podstatná (jak zdejší soud rozhodl např. ve věci sp. zn. 76 A 16/2010 a tento názor aproboval následně Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 5 As 3/2011). V souzené věci vyslovil zákaz řízení motorových vozidel na

dobu deseti měsíců Magistrát města Olomouce rozhodnutím ze dne 13. 2. 2012, čj. SMOL/025012/2012/OARMV/PD/Hyb, které nabylo právní moci podle doložky na rozhodnutí dne 14. 3. 2012. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno podle § 24 odst. 1 správního řádu tzv. fikcí, doručeníka splňuje všechny zákonné náležitosti (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, čj. 7 As 53/2011-77, *písemnost může být podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 účinně doručena fikcí jen za podmínky, že byla po uplynutí desetidenní úložní doby podle § 23 odst. 4 věty druhé citovaného zákona vložena do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, nevyloučil-li to správní orgán a bylo-li to možné*). Dle sdělení Městského úřadu Hranice si žalobce nepožádal o vrácení řidičského oprávnění do doby tohoto písemného sdělení. Podle rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 18. 9. 2013 si žalobce požádal o vrácení řidičského oprávnění 23. 4. 2013. O určení neplatnosti doručení rozhodnutí ze dne 13. 2. 2012, (tj. prominutí zmeškání úkonu podle § 24 odst. 2 a § 41 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) si žalobce nepožádal, ani se proti citovanému rozhodnutí Magistrátu města Olomouce neodvolal (podle § 24 odst. 2 správního řádu *prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena*). Nový správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) zvýšil odpovědnost adresátů za přebírání písemností a platným doručením je i doručení tzv. fikcí (příp. vyvratitelnou právní domněnkou). Z uvedeného se podává, že citované rozhodnutí nabylo právní moci a bylo účinné a vyslovený zákaz řízení byl účinný od 14. 3. 2012 do 14. 1. 2012. Řidičské oprávnění se neobnovuje automaticky (toto nevyplývá z žádného předpisu). Naopak, žalobce byl povinen v souladu s § 94a odst. 1 a 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), řidičský průkaz jakožto osvědčení o řidičském oprávnění, po účinném udělení zákazu činnosti odevzdat správnímu úřadu a po uplynutí doby zákazu mohl požádat o jeho vrácení. Žalobce rovněž mohl po uplynutí poloviny doby zákazu činnosti (za dodržení zákonných podmínek) požádat o prominutí zbytku zákazu činnosti. Nic z toho však žalobce neučinil a o vrácení řidičského oprávnění požádal až poté, co byl zjištěn projednávaný přestupek. Udělená bloková pokuta a skutečnost, že policisté nesdělili žalobci, že nemá řidičské oprávnění, nemají vliv na to, že ho žalobce neměl, tyto skutečnosti nemohly u žalobce vyvolat legitimní očekávání či dobrou víru, že má řidičské oprávnění - srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, čj 8 As 34/2012 – 35, podle kterého „v souvislosti s prokázáním nevědomé nedbalosti se Nejvyšší správní soud zabýval také tím, zda žalobce zachoval potřebnou míru opatrnosti. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 183 - 184). Žalobce však nezachoval potřebnou míru opatrnosti, protože bez racionálního důvodu z jednání policie vyvozoval, že je oprávněn řídit motorové vozidlo bez řidičského průkazu. I z těchto důvodů proto lze souhlasit se stěžovatelem, že žalobce jednal zaviněně ve formě nevědomé nedbalosti. ...Nejvyšší správní soud dále posoudil námitku týkající se neznalosti zákonných pojmů. Jak vyslovil Ústavní soud v usnesení ze dne 16. 5. 2002,

sp. zn. I. ÚS 699/2000: „Ústavní soud usuzuje, že stěžovatelovo tvrzení, že jednal v dobré víře a že mu nebylo prokázáno zavinění, nelze zakládat (odvozovat) na neznalosti právní úpravy. Zde platí tradiční zásada „neznalost zákona neomlouvá“ (*“ignorantia legis non excusat”*). Ta je zajisté v právním státě nemyslitelná bez řádného vyhlášení normativního aktu stanoveným způsobem, tj. způsobem, jenž mimo jiné každému umožňuje se s tímto normativním aktem seznámit (srov. Veverka, VI. - Boguszak, J. - Čapek, J.: *Základy teorie práva a právní filozofie, Codex, Praha 1996, str. 24, 32*)“. Žalobce měl znát své povinnosti, a pokud tomu tak nebylo, mohl se v případě pochybností obrátit na správní orgán.“ Uvedené platí i v souzené věci.

[20] Neuvedení akademického titulu žalobce není způsobilé zapříčinit nezákonnost doručení, neboť identifikace žalobce byla dostatečná, k záměně v osobě adresáta nedošlo (ostatně to žalobce ani netvrdí) a písemnost směřovala objektivně do dispoziční sféry žalobce. Žádný právní předpis neukládá správnímu úřadu, aby součástí označení adresáta na obálce či rozhodnutí byl jeho akademický titul. Na doručence k rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 13. 2. 2013, stejně jako na doručence k rozhodnutí téhož úřadu ze dne 18. 9. 2013, byl uveden rok narození žalobce, což jej od jeho otce stejného jména a příjmení odlišuje jasně a dostatečně.

[21] Žalobní námitku o nepřezkoumatelnosti argumentace žalovaného vyvrací obsah napadeného rozhodnutí o odvolání, jmenovitě na stranách 4 a 5. Žalovaný se vypořádal jak s námitkou dobré víry, tak s otázkou zavinění žalobce, včetně posouzení účinnosti a doručení podkladového rozhodnutí o zákazu činnosti.

[22] Námitka žalobce o tom, že zásilka s rozhodnutím Magistrátu města Olomouce ze dne 13. 2. 2013 měla být vhozena do schránky žalobce a nikoliv vrácena odesílateli, je lichá. Ustanovení § 23 odst. 4 věta druhá správního řádu dává správnímu úřadu ke správnímu uvážení, kterou ze dvou variant využije, přičemž v dané věci šlo o obvyklý způsob doručování (*je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.*). V této věci soud nezjistil překročení mezí správního uvážení anebo jeho zneužití, tudíž v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. toto správní uvážení nepřezkoumává.

[23] Jako neopodstatněnou shledal soud žalobní námitku, že se nevypořádal žalovaný s návrhy na další dokazování. Žalovaný na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí mj. konstatoval, že žalobce byl monitorován hlídkou Policie ČR nejen v úseku nerovností, ale o 1 km dříve, pořízený videozáznam lze vyhodnotit jako postačující k tomu, aby bylo možno hovořit o vědomém zavinění přestupku, že svědeckými výpověďmi byl skutek prokázán a že žalobce se včas nezařadil do pravého jízdního pruhu. Soud z videozáznamu Policie ČR zjistil, že žalobce jel asi od 05:49:48 hodin do 05:50:45 hodin rychlostí asi 115 – 150 km/h pouze v levém jízdním pruhu. Po předjetí vozidlem Policie ČR (v 5:51 h) se žalobce opět vrátil do levého jízdního pruhu. Žalobce sám v žalobě uvádí, že nerovnost je na km 280,7 – 281,5, tj. asi 0,8 km. Jak z porovnání číselných dat - výpočtu vzdálenosti podle rychlosti a doby, tj. asi 2 km – tak ze samotného videozáznamu je zjevné, že žalobce

jen neobjížděl nerovnost na mostě, ale jel v levém jízdním pruhu po delší dobu a v delším úseku. To potvrdili i policisté ve svých výpovědích (*neustále jel v levém jízdním pruhu, bezdůvodně jel v levém jízdním pruhu, pak ho začali nahrávat*). Přitom ho policisté měli na dohled.

[24] K věrohodnosti výpovědí policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011 - 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru. Stejně tak nebyla nijak popřena věrohodnost videozáznamu a oba důkazy tak byly v souladu a prokázaly zjištěný skutkový stav. Za dané situace stejně jako správní orgány obou stupňů i soud považuje provedené dokazování za dostatečné. Uvedeným je současně vyvráceno, že žalobce pouze objížděl nerovnosti na vozovce, neboť doba jízdy v levém jízdním pruhu nebyla úměrná tomuto tvrzení a žalobcem předloženým důkazům o nerovnostech na pouhém 0,8 km na mostní konstrukci. Ani zkušenosti a schopnosti řidiče, ani absence případného dopravního značení upozorňujícího na nerovnosti vozovky nejsou relevantním zákonným kritériem pro trestání a nemohou zvrátit zjištěný skutkový stav a rovněž tak žalobce vyvinít ze spáchaných přestupků.*

[25] Opodstatněná není námitka nedostatku materiálního znaku přestupku. Řízením vozidla bez řidičského oprávnění žalobce porušil chráněný zájem na tom, aby motorová vozidla řídili a provozu na pozemních komunikacích se jako řidiči účastnily pouze osoby, které mají řidičské oprávnění, a to zejména z důvodu bezpečnosti (a plynulosti) provozu, jde o jednu základních podmínek účasti provozu na pozemních komunikacích v souladu s § 3 odst. 3 zákona o silničním provozu.

V souladu s § 4 citovaného zákona je dispozice řidičským oprávněním základem a osvědčením pro způsobilost dodržování povinností při účasti na provozu na pozemních komunikacích. Materiální znak je rovněž u méně přísně trestaného přestupku, kterého se žalobce dopustil neoprávněnou jízdou v levém jízdním pruhu. Účelem stanovení pravidel pro jízdu v pruzích, a to nikoli souběžných, je zabezpečení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jak vyplývá z textu a ducha celého zákona o silničním provozu. Tím soud nezpochybňuje stav pozemních komunikací a související právní úpravu o překážkách v jejich sjízdnosti, ta však nebyla v míře jízdy v levém jízdním pruhu prokázána.

[26] Levý jízdní pruh, ve kterém žalobce jel, nebyl souběžným pruhem, ani žalobce nepředjížděl, neobjížděl, neotáčel se anebo necouval, jak mu umožňuje zákon coby výjimku ze stanoveného pravidla jízdy v pruzích. Ostatně nic takového sám žalobce ani netvrdil, s výjimkou objíždění nerovnosti na mostní konstrukci, to však žalobce vysvětlil pouze o omezené délce sledované jízdy.

[27] Důvodná není námitka, že žalovaný rozhodl cíleně a tendenčně, což má vyplývat z jeho výroku v odůvodnění napadeného rozhodnutí: *Odvolatel rovněž při řízení vozidla v kontrolovaném úseku 280 – 281,5 km silnice R35 užil s vozidlem levý jízdní pruh, což je dovoleno pouze k objíždění, předjíždění, otáčení nebo couvání.* Podle § 12 odst. 1 zákona o silničním provozu *mimo obec se na pozemní komunikaci o dvou nebo více jízdních pruzích vyznačených na vozovce v jednom směru jízdy jezdí v pravém jízdním pruhu. V ostatních jízdních pruzích se smí jet, jestliže je to nutné k objíždění, předjíždění, otáčení nebo odbočování.* Z porovnání citací se podává, že žalovaný užil textu zákona o silničním provozu k osvětlení povinností z něj vyplývajících; současně citoval z ustanovení, které právě žalobce porušil. Orgány veřejné moci jsou zákonem vázány a nejsou oprávněny provádět aplikaci a výklad proti jejich znění a smyslu (*contra legem*).

[28] K návrhu žalobce na důkazy CD policejním videozáznamem, dovoláním žalobce a fotografiemi o nerovnosti vozovky soud konstatuje, že byly součástí správního spisu a dokazování ve správním řízení i v soudním řízení správním a byly vyhodnoceny výše. K návrhům na dokazování e-mailovou komunikací s Ing. M. F. a prof. J. K. a potvrzením zaměstnavatele o nezbytnosti řidičského oprávnění pro zaměstnání žalobce se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že jde o důkazy nadbytečně, neboť skutkový stav byl prokázán v souladu s § 3 a § 51 a násl. správního řádu, a v případě potřeby řidičského oprávnění pro žalobce z pracovních důvodů se mívá s významnými a rozhodujícími skutečnostmi v souzené věci. Správní orgány ani soud nejsou oprávněny od uložení shora specifikované sankce upustit (§ 125c odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb.).

[29] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[30] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 17. 4. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně